

му дори въ неговитѣ собствени очи. Позора. Можеби смъртта щѣше да бѣде по-желана и по-драга отколкото да види на Царевецѣ отново да се вѣе униятския прѣпорецъ на Калояна: Свети Димитъръ и ключоветѣ на Свети Петъръ... Но не му достигаха сили за да си пожелае смъртта.

А наоколо му се виеха въ кървава морã само жалки съсипни: загубени земи, позорни поражения, клади, кръвъ.

И тази рѣка, която се протѣгаше за помощъ...

Той се залюлъ, облегна се на масата, захлюпи лице въ рѣцетѣ си.

Мария скочи разтревожена. Приблѣжи до него.

— Какво ти е? Какво има?

Той се отдрѣпна, изпълненъ отъ ужасъ. Изкрѣщѣ.

— Назадъ! Не приближавай до мене. Елтѣ!

Блюстителътъ се втурна вѣтре. Борилъ се опомни. Рѣцетѣ му треперѣха, той се помъчи да скрие нѣкъде, да заличи нѣкакъ жалката си уплаха. Ала не успѣ. Мария го гледаше очудена и тѣжна.

— Две хиляди перпери ли каза? Никога. Отъ кѣде ще ги взема.

— Отъ наследството ми. Азъ имамъ право да харча известна частъ отъ него. До сега никога не съмъ искала. Трѣбва да се е събрало доста, отъ доходитѣ само. Извънъ сухитѣ пари, които имамъ отъ дѣдо си Алцеко. Искамъ да ми се даде нѣщо и отъ скъпоценноститѣ на мама.

— Ще ти се даде всичко, което е останало.

— Какво значи това?

Борилъ приближи къмъ девойката. Скрѣсти рѣце. Изгледа я.

— Точно това, което казахъ. Държавната хазна имаше нужда отъ срѣдства и азъ харчихъ.

— Мога ли да знамъ какво е останало?

— Други пѣтъ ще си гледаме сметкитѣ. Тѣ сѣ малко длѣжки. А сега... Хайде. Бързамъ.

Мария отново седна.

— Азъ не бързамъ. Ти не ми отговори за изумруда.